

med uti läran om människans fria vilja, omsförta det
Lutheriska Lärobegreppet. Det är således icke underligt,
att Prästerna, som nu mera så en mera rationalistisk än
Christelig bildning wid Universitetet, måste anse den
leswande Christendomens uppbyggelse som swärmeri,
men ingen sitionen eller Prest fanatikism, omse de som
ett verk af den Helige Ande. Den orthodoxa gallands intyck
på hjernan förblindar deras Förnuft, deras vudiska
gör dem blinde, (Salomo) och det andeliga hatet för-
vandlas till en helig pligt att utrota lättare.

Wi föreslå oss, att de flesta Präster skulle anse Sam-
wets qual för ett verk af djefwulen, emedan de icke
sjelfwe erfarit det ringaste af den Helige Andes werknin-
gar. Huru kan en sådan människa få samwetsq. qual,
som har ett sofwande samwete och icke känner till det
ringaste af det, som Luther fått erfara i Nådens ord-
ning. För sådane Präster måste Samwetsqual förefal-
la som ett verk af djefwulen; ty samwetsqual kan pas-
sa för grofwa brottssingar, men icke för hederligt folk.
Wi wilja nu till en början anföra ett Exempel på sam-
wetsqual, som skall wisa, huruvida det är ett verk af
djefwulen eller icke. År 1845 fanns uti Skarsuando
Församling en hederlig frögare, som lefde i enighet
med sin hustru. Denne man war sjelf en omåttlig su-
pare; det wille säga, han tog sig ofta ett måttligt rus,
men war dock aldrig öfwerlastadt; men när hustrun
sitt tag i mannens skalk hade hon ingen måta, hon tog
sig ofta så till bästa, att hon icke kunde stå på benen.

W i t e ä

Tryckt hos W. N. Ångren 1853.

Ens Ropandes Röst i Öknen.

N:o 2. Februari. 1853. 2 Ärg.

En ropandes röst i Öknen.

Forts. från föreg. Nr.

Deras händer, att när en människa ropar i skogen,
så komma en hel hop med kråkor och skator i rörelse;
skallripan slår öfra ner wid roparens fötter, och —
skattar; haren lyssnar och flyr; häkar, som hafwa sitt
bo och sina ungar i grannskapet, infinna sig äfwen med ett
gällt skrik; björnen mimlar i sitt ide, kattugglan slår
emkring roparen, och Markattan har sina gesser och
göde grimacer. Allt detta oräfsande åstadkommer roparens
röst ibland skogens innewånare; rösten förefaller dem
främmande, men den retar nyfikenheten hos dess djur,
den öfverväcker hos dem ett begär att se och lära sig kän-
na det föremål hwarifrån ljudet kommer. Och em
roparen icke får något svar af någon människa i den
wilda öknen, så får han åtminstone svar af bergens,
som gifwa sitt echo i samma ton, som roparen talar, det
will säga, om roparen säger: I huggormars affödal
så swara bergen: huggormars affödal? Om ropar
den säger: ho hafwer föregiswit eder? så swara ber-

gen: föregifwit Eder? Om han säger: att **Ro-**ten undfly den tillkommande wreden; så swara bergem: den tillkommande wreden? Om roparen säger: redanfar nyen satt till roten på träen: så swara bergem: till roten på träen? Om roparen säger: hwart och ett träd, som icke bär goda frukt, skall afhuggas och kastas i elden; så swara bergem: Kastas i elden? Ehuru nu alla dessa swar utmärkas med frågeteckn, så må man derföre icke tro, att bergem frukta för "Elden"; men swarare de frät, som flaya, skratta och skrifa omkring roparen; de kunna möjligen wis frukta för elden, om de komma den så nära, att de bränna sig em nesen och taksarne. Wiserligen har flugan den egenkapen, att hon will surra omkring ljuset, emedan hon förmodeligen tycker om ljuset; men en del fluger äro så nådwise, att de icke åtnöja sig med blotta surrandet omkring ljuset, utan de flyga bums in i ljuslågen; men der får flugan afbrända wingar; hon faller ner på bordet; der ligger hon sedan och jämrar sig och sparkar på — 1733.

Om Prostern **Laestadius** erhållna skravan, meddelad af **Dom Capitlet** i **Hernösand** genom **Contracts Prostern Sal. Antman**, den 26:de Mars 1651:

Under bifogande af en förklaring af de personer, som af **Adam Johanson** angifwit, såsom deltagare i de öfverklagade wäldsamheterna, sjelf undandragit sig att i ämnet någon förklaring afgifwa, på de uppgifna stäl, att **Adam Johanson** skulle ny mera, hwad dock ej styrkt blifwit, förklarar, att han hwarken anmodat någon,

att en sådan skrift författa, ej heller satt sitt bemärke derunder; att författaren ansågs vara en förmynd Länsman, wid namn **Bucht**, hwilken beherrskad af, såsom orden lyda "eu infernalisk Passien" som uttrat sig såsom andeligt hat, trott sig, såsom äkta **Lutheran**, och hänsedd af den orthodora gallans inflytelse på hjertan, böra förfäktat **Lutheriska Lärens** renhet, hwilken han föreställt sig vara i fara att kränkias genom **Läresnas** botpredikningar; anseende således **Herr Prosten**, att något afseende å denna skrift, icke hade bordt af **Consistorium** påstas; dels ock, att, sedan **Contracts Prostern Herr Sal. Antman** till **Consistorii** pröfning insändt en, till bemänte **Contracts prost** ställd skrift af **Maria Christina Torberg** i **Kenzis** och **Johan Henriksson Wärd** i **Pajala**, med klagomål deröfwer, att **Herr Prosten Laestadius** skall hafwa, oaktadt twenne gånger yförd begäran, förwägrat deras dotter och myndling **Sofia Ulrika Henricks dotter** i **Pajala** undergående af enskild skrift, efter ett af henne framförd äkta gossbarn, hwar wid klaganderne till stöd för sin uppgift, åberopat 2:ne namngifna Personer såsom vittnen; och då **Consistorium** till **Herr Prostens** förklaring äfventledes utställt nämnda klagomål skrift, hade **Herr Prosten Laestadius** blott först, utan att något swarsmål ingå, till **Consistorium** hemställt, hurumida berörde skrift kunde till pröfning upptagas, enär skriftens författare icke, enligt **Kongl. kungörelsen** af den 29:de Juni 1773, samt den 1:a October 1712, sitt namn utsat; utan ock, sedan **Consistorium** å nys afswarligen förståndigadt honom, att med den äskade förklarungen stöndsammeligen inseswa, bestämt wåg

rat att nämnde förklaring afgifwo, på dels nyh^o em-
förmålde grund, dels ock med förment siöb^o deraf, att
han ansäga sig kunna bewisa, hwad dock ej ifkett, att
Johan Henriksson Wänck, hwarken egenhändig^t tecknat
sitt bomärke under skriften eller af fri wilja sitt sam-
tycke till des^e författande gifwit, allm^omind^o han skulle
dertill wara tubbad och loctad af scämmande Personer,
hwiiskas samweten funnit sig högheligen beswärade af
Herr Prostens Nykterhets predikningar, såsom warande,
enligt orda lydelsen, det gröfsta kätteri, hwarigenom
allmogen förledes från den äkta, i brännwinespannan
och spritdröcken, förklarade Lutheranismen; yrkande
Herr Prosten, som förmålde sig förmoda, att Consisto-
rium ej läter taga parti af Erbgare att, så wäl Adam
Johanssons, som Johan Henrikssons och Maria Chri-
stina Tornbergs klagoskrifwer, måtte återfändas till we-
derbörande för att erhålla sin lagliga form, då han
wore willig, att öppet bemöta ett öppet anfall; gifwit i
Herrensands Dom Capital den 7:de Juni 1830.

Hwad sålunda förekommit har Consistorium i öfwer-
wägande tagit, och med anledning deraf rättwist pröfs-
wat det må Herr Prosten Lestadius, så wäl, för sin
mot Consistorium wisade ohörsamhet, genom wägran,
att de änkade förklaringarne till Consistorii upplysning
meddela, som ock, för de ohörsakta och oräfsande uttryck,
han enligt, hwad öfwan wisadt är, i sin sednaste skrift
uti ämnet sig tillåtit, på grund af Kongl. Cirkulär
Brefwet den 21. Augusti 1786, §. 1. erhålla lämpelig före-
ställning, och förmaning, hwiilken, sedan detta Beslut wän-
nib laga kraft, kommer att skrifteligen uppsättas och

honom genom wederbörande Contracts Prost, sedan han
blifwit till denna inkallad, meddelas; jämte förstånds-
gande, att, derest Prosten Lestadius ytterligare främ-
härdat i sin tredia, Consistorium då kommer att wid-
taga strängare åtgärd. Hr Herr Prosten Lestadius med
detta Consistorii Beslut misnöjd, må han deri söka än-
dring genom besvär, hwiilka böra till Kongl. Maj:ts och
Nikets Högheliga Swea Hof:ätt ingifwas före tl. 12 å
30:de dagen efter af detta utslag bewisligen erhållen del,
hwarom bewis äfwen bör Beswären tilläggas, och in-
om samma tid Consistorio skrifteligen eller wid något
des^e sammäntråde till Protocollet muntligen tillkänna-
gifwa, om ändring derutinnan sökes samt i fall af så-
dan anmälan, åter inom andra 30 dagar ifrån sista
infälleste dagen i kongl. Hof-Rätten med bewis ifrån
Högberälte Hof Rätt inför Consistorium yrka, att Be-
swären fullföljde blifwit, så kort honom wara wid, att
wid sin talan bibehållen warda; är och dag som ofwan
Jfr. Bergman. Joh. No rman C. J. af Nordin. Cr.
Almqvist. P. Engman. J. Östling. And. Sidner.

Motiverna till detta utslag äro icke twetydiga; men
de skäl, som blifwit framhånda till P. L. fällande, äro
endast sivepåkäl, såsom t. ll. Ex. att det icke blifwit besvärkt,
att Adam Muodas Compolo återtagit sin angivelse, el-
lex förnekat sitt bomärke. Hur skall detta kunna teyträs-
kas på annat sätt än genom ett skrifteligt tryggnade
af Adam sjelf, hwiilken hörde på Sjwa mis^s afsländ
ifrån Kongl. och kunde således icke i en hast anträs-
kas för att så skydsammeligen, som Consistorium

fordrade, bifogas förklaringen. Likaledes tager Consistorium den omständigheten till swepskål, att det icke blifwit bewist, att Johan Wänck blifwit lockad och tubbad att gifwa sitt samtycke till den omskränkte skriftens författande. Dertill skulle fordras att gå till rätta med dem, som honom lockat och tubbat; men dertill har Consistorium i sin hetta icke wetat lemna Pr. L. någon tid; ty Consistorium hade fort om tiden. Nog kan hwar och en inse, att det fordras en tid, för att leda sådant i bewis på en ort, hwarest Ting hålles en gång om året. Men Consistorium wille i själwa werket icke hafwa några bewis, som kunnat lägga hinder i vägen för den tillverkade skrapan. Om Prosten L. fått tid på sig, hade han, utan twifvel, kunnat leda i bewis, att Muzdas Lampolo återtagit sin angifwelse, samt, att Wänck blifwit lockad och tubbad, samt hotad att gifwa sitt samtycke till klagoskriften. Wäncks Bomärke i klagoskriften stämmer icke öfwerens med hans egenhändigas Bomärken uti Secknesämms Protocollerna. Om Wänck sjelf tecknat sitt Bomärke uti klagoskriften, hvilket icke har kunnat utrönas, så blir det en annan fråga, huru wida han har rättighet att nyttja två slags Bomärken. Hwad åter den omständigheten angår, att Pr. L. wisat öfverksamhet emot Consistorium, så wida förklaring i hufwudsaken icke genast blifwit meddelad, så är det redan öfwanförde wisadt, att Pr. Lästadii mening icke war att undandraga sig förklarings afgifwande, hvilket war ganska lätt, alldenstund Consistorium ingenting haft att anmärka wid den förklaring, som sedermera blifwit ingifwen. Men Pr. Lästadii affigt war, att de

Personer, som genom sina nämns förhemligande, wille smyga i mörkret, och försåtliga komma åt Personen, borde dragas fram i dageljustet. Detta tyckes också wara affigten med de öfwan återopade Lagrummen, att ingen må försåtliga, och under fördröjande af sitt namn angripa en annan, såsom nu stett. Af hwilken skulle nu den anklagande parten söka upprättelse, då han icke wet hwilken Person det är, som anfällt honom med ohemula tillwitelser? Om Pr. L. nu wille söka upprättelse för den ohemula besyrligheten, till hwilken skulle han wända sig? Den Gamle Udam förnekar sitt eget namn och säger: "Jag har icke anmodat någon att författa en sådan skrift, ej heller har jag satt mitt Bomärke derunder". Hwilken skulle kunna öfwerbewisa honom att han werkeligen satt sitt Bomärke under skriften? Det war derföre ett egenmäktigt tilltag både af Laudshöfdingens Embetet och Consistorium att upptaga klagoskriften till pröfning, innan densamma erhållit sin Lagliga form. Consistorium, som meddelat skrapan för ehdnad emot öfwerheten, har sjelf fatt sig öfwer Kengl. Maj:ts Förordningar, och sålunda wisat, att rättas motivet till den meddelade skrapan, icke warit föranledt af en sann nitälskan för Lagarnes helgd. Den, som werkeligen will, att alla underhafwande skola efterleswa öfwerhetens Gud, bör icke sjelf wara Lagbrytare. Men det ser ut, som skulle Consistorium anse sig wara "öfwer Lagen", och endast des underhafwande äro pliktige att stå "under Lagen." Hwad som angår det "ohöfwiiska skriffättet", så är det wisserligen ett fel i Lagstiftningen, att den äuctoritet, som sjelf blir uppretad af öfwiiska ord, ut-

hade emot andro, skall vara sin egen hämmare. Rags-
 stiftaren har wisserligen förutsett, att endomare icke kon-
 döma utan wäld, när han befinner sig i ett uppretadt
 tillstånd. Man har likwäl sett många Exempel på do-
 mare, som af hat, egenmotta eller medömkän, kunnat wrän-
 ga lagen; ehuru en Domare bör vara fri från Påssi-
 oner, när han dömer. Förenämnde utflög wisar, att
 Consiistorium icke varit så fri från Påssioner, när do-
 men fälldes; emedan de eiterade orden ur P. & fökla-
 rings skrift, synas hafwa wekat en wis bitterhet, som
 denna ordliga domstol icke kunnat undertrycka. För
 öfrigt kunna orden "ohöfwiikt skriffätt," tollas på
 mångahanda sätt, efter den finnes stämning hwartuti
 Domaren befinner sig. Om Domaren är wd dåligt
 lynne, kan han betrakta en "bitter sanning", såsom
 "ohöfwiikt". Nu är det swårt att säga, emot hwilken
 det ohöfwiiska skriffättet war rikadt, när de egentliga Par-
 ter:na wero anonyma; men det ser ut, som skulle Consi-
 storium hafwa tillagnat sin sjelf sibiilla andelen af bitter-
 saltet, deraf det elaka lynnet uppkommit, som uppenbarat
 sig i utlöget.

För öfrigt är det en inoon sequens i Lagstiftningen,
 att, då till Gr. Kammar Collegium lemnas fyra måna-
 ders tid till Beswärs ingifwande i högre instanser, och
 en Domare i Norrbotten lemnar 45 dagar till Beswärs
 ingifwande i Hof-Rätten; så lemnar Consiistorium endt
 30 dagars onstånd till Beswärs ingifwande i Hof-Rätten,
 utan afseende på ortens aflägsenh. och Post gånge-
 Wägen från Pajala går 2 gånger i månaden, och ifrån
 Årefsuando endast en gång i månaden om sommaren.

ellisk kan en sáfegare, genom Postgångens tröghet och
 den korta beswärs tiden, förlora sina fatalier. Prosten
 E. hade ingifwit sina beswår till Hof-Rätten, men genom
 ett misstag af hans Commissionär i Stockholm, stikades
 Dewiset till Pajala och icke directe till Derudhand, hwart-
 genom fatalierna iblorades, och deröfwer glädde sig al-
 la trögare och sällhundar i Pajaranda, och Contractus
 W. öfwen glädde sig allramen; wd der genom sig han det
 nöjet, att upläsa den af Consiistorium meddelade skr-
 pan, hwilken hämed öfwerlemnas till alla rättfämniga
 Läsares påböring. Wi weta ganska wäl, hwad denna
 skrifa hade att innebära i Apostlarnes tid; den skrifa
 som Apostlarna Petrus och Johannes fingo af Consiisto-
 rium i Jerusalem war ett örebud till den kort derpå
 utbyttande Religions förödeljelsen; det war draken, som
 wisade sina tänder åt den i barns ned ropande quin-
 nan. Denna den gamle ormen lefwer ännu; han har
 icke bytt en natur, ehuru han bytt om skinn. I Pås-
 nedömet kom han, jem en gammal Christen, i affigt att
 förswara den rena Catholiska Lärnan emot det Lutheriska
 Käteriet; det kles wd djerwulens drabanter en helig pligt
 att utöta fäktare. I Lutherdömet kommer han jem
 äkta Lutheran, för att förswara den rena Evangeliska
 Lärnan emot Pietister, Läsa-re och swärmar: och det fat-
 tas heuom icke tjenare, som troget utöfwa hans affigter.

Forts.

Uti No 10 af denna Tidsskrift för 1852, pag 152
 och nedelsta raden hafwa följande ord inslutit: "som
 wemligen Sofia M. i.ka Dewits datter, som skunt omgä-

las i samma skrifi) har icke allenast fått barn efter-
åt, utan äfwen begått blodskam: detta är nu me-
ra ingen hemlighet." Videt blodskam ärentages, så-
wida detta ord i Juridisk mening innebår mera, än
den synd hwartill hon gjort sig skyldig, hwilket Gdfr.
wid ordens n. skrifning icke kände. Det war icke heller
Görfattarens mening, att påbörda henne jödrre synd än
hon begått.

Ansvarige utgifwaren.

Om anledningen till wäckelserna i Torneå Lappmark.

Fortf. från föreg. Nr.

Denne ofed tålde icke mannen, ty han sade, som en
wis Doctor, som också hade en fru, som gerua tog sig
en snaps: när hon kunde komma öfwer mannens kantin,
"Jag har icke råd, att hålla mer än en tyllhund i mitt
hus, och en sådan will jag wara sjelf." Så mente äf-
wen den hederliga kregaren, att det kunde anstå honom
såsem man att ta a sig en sup, men quinnan höfdes
det icke att wara sem ett wine; men hustrun, som ofta
klagade öfwer mannens hårdhet, kunde icke hålla sig;
när hon blef illa till modd, eller annars hade ledsamt,
måtte hon söka sin tröst ur flaskan, och när mannen
wille tuktta henne för denna ofed, öpnade hon sin förs-
färliga läst, och nöjste en stöm af orrett och förbannels-
ser; deraf blef mannen ännu mera upretad, och såliden
deraf blef "hand i hår och knif i ströpe". Gudagan
blef ofta så hård, att skricket hördes till grangårdarne.
Mer ingendera klagade för Presten öfwer denighetens

och gränmärket brödde sig icke heller om att upp-
nåbara förhållandet det war endast ett ofäkert rykte, som någon
gång kom till Prestgården, att dessa makar ledde i oer-
nighet, och detta rykte kom den wanliga wägen genom
föfel. Öfr Presten höra efter spwaller? Om Presten
frågade på husförhör, huru äkta makar ledwa i Christe-
lig endragt, om kregare funnos o. s. v. så öpnade in-
gen sin mun; allt war tyst och stilla. Det är ock män-
gen, som påstår, att Presten har ingen rättighet, att
blanda sig i det enskilda lifwets angelägenheter; han får
således icke höra efter spwaller eller på grund af lösa
rykten göra förefällningar emot det egudaktiga lefwer-
net.

Nu hände det, att den hederliga kregaren jämte huf-
strun bewistade höst-budagen i Karenuando 1845. Det
war just i början af wäckelsen. Hustrun tittade ut ge-
nom fensfret om Wändags morgonen, och förnam, att
några Lappar suto i en ring på gården. Detta war
just icke någonting oerantligt i Lappmarken, att Lappar-
ne suto i ring omkring bränwinds taggen, men hwad
sem nu war owanligt, wäckte hennes upmärksamhet; det
war nemligen icke bränwinds kofan; sem nu gick ringen
omkring; utan det war en bok, hwaruti en läste, och de
andra hörd på. Nu sade den hederliga kregar madam-
men, som sjelf ledde i ömighet med sin man: "se der!
måtte wist wara de falska Profeter, som uyligen uppens-
bår i sin här i Socknen."
Uttrycket predikades em den "ofärdiga Guden" em
det egudaktiga lefwer-net, samu om kregare och söllhuf-
dary ibland annat yttrades, att hela församlingen hade

sjunkit öfver bronnen i förderfwet, så att endast fräjer-
 fretsarne syntes öfve. Dera war wisserligen ett "Lärdt
 tal" men i sjelwä werket war det en werkelig sanning,
 att församlingen war djupt sjunken i förderfwet, genem
 frögare och fyllhundar, rensjuwar och bedragare; så att
 målningen war sann och öfwerensfämmande med För-
 samlingens då warande tillstånd. Smedlertid wökte den
 nöj emtatte frögaren, att denna Predil n war för bänf,
 och wängen annan jämte honom, ansåg det wara allde-
 les ochhördt, att predika så öfverfärligt stränat; men den
 osta i Fogden Sackzells rapporter emtalade Jehan Na-
 ottamaa gillade predikan, och bewisade med bibelspråk,
 att förhåll ndet war sådant som i predikan utmålades.
 Men hwarken frögaren eller hans hustru, kunde den
 gången öfwertrygas derem, att denna predikan innehöll
 ett enda Guds ord. De återwände således misnöjde
 från kyrkoplatsen, sedan de togit sig "En", (2. 3. 4.) på
 saken. Smedlertid hände sig, att en annan storfrögare i
 samma By hade togit in för mycket af den habarber,
 som ingafs åt sådana patienter i kyrkan, och följden
 deraf blef den, att han uphöjde med sitt bederliga frög-
 garyrke, och blef en Läsare. Nu fick den andra stor-
 frögaren ingen samwetsörd för denna Läsare, som be-
 ständigt gick och strapade på både frögare och fyllhuns-
 dar i Bon. I början blef han som wanligt narvgjerd;
 men slutligen öfvsade man att sänka för honom, em-
 dan han, ehuru sakwörig, lifwäl war emwis, och bewiste
 sina påständer med någon hel, som han bar med sig.
 Den öfverwände frögaren, som slog sin hustru, blef till
 slut så rädd för sin granne, att han undwel honom på

långt håll, eller gümde sig undan, när han såg honom
 komma. Men hustrun war mera öfwer och wängden;
 hen tem för i ära den helige Elden, och wände sig em
 fingrarne. Sen föll i ett hördt samwets qwal, och må-
 ste flera dagar hålla sig till sängen. Medan hen så uän-
 dades och grutblade, fick hen den örlösningen, att det
 war hon, som war öfverwände skulden till enigheteten
 med mannen, ehuru hon förut hade kastat all skuld på
 mannen. Nu heppade hen hastigt öfver ur sängen, och
 föll sin man om halsen; med lärar och böker bad hon
 sin man em förlåtelse för all den örtwäisa, som hen
 tillfogat honom. Deraf blef mannen så förbluffad och
 slagen, att han icke kunde få fram ett ord. Och ifrån
 den dagen började äfwen mannen att läsa och grubbla;
 och ju mera han läste dessewera sanna han sig wara en
 ewig öfwerwände wärd. Han måste då skaffa bort allt
 brännwin från sitt hus, och ifrån den tiden blef det wist
 och still i huset. En försoning tillwäga bragtes emel-
 lan makarne, och efter någon tid kommo de till den öf-
 skäcliga B. Esten, bedjande em förlåtelse, för det de
 tatt så illa em honom och hans predikningar och tacka-
 de honom för den underwäsning de fått. Hustrun i
 spennerhet wökte wara så förwograd, att man måste
 förundra sig öfwer den stora förändring, som denna
 kvinna hade undergått. Nu kan man fråga: War sam-
 wets qwalet en werkan af öfwerwände? eller war det en
 werkan af den Heliga And? Denna fråga skole wi
 ännu tills widare kunna öfwerwände.
 All emstund wära nu warande äfta Luthercner tro
 sig blifwa saliga, utan ånger, utan bättring, utan ande-

ligt bekänner, utan samvets ero, utan den sorg, som är efter Guds sinner; så måste en sådan lärtning, som här emtalas, föreläsa dem mistänkt och mystiskt, ja, skadlig och svärmisk; Och derföre måste den heliga inquisitionen af alla krafter motarbetas och quäfwa det "ohyggliga swärmeriet" med den weltsliga Lagens wakt, innan det får utbreda sig. Det blifwer för dem en helig pligt att utrota fattore. Om de icke hade fått den öfvergrifliga öfvertræffelsen, att detta "swärmeri" är ett verk af djävulen, skulle de utan twifvel tänka som Gamaliel: är detta råd eller verk af menniskor: så vander det wal em intet; men är det af Gudi, så kunnen I icke slå det neder, så framt I wiljn icke frinnas frida emot Gud. Apostla Bern. 5: 38. 39. Men detta Gamaliels wisa råd, följdes icke länge af Consistorii Subbarne i Jerusalem; de måste gripa sig an med inquisitionens, ar ormaetter, förgiftade swär; det Nazareniska lärtteriet skulle utrotas med eld och swär; de kunde icke så någon samvetsfrid innan de fått släcka sitt andeliga hat i de Christmas blod. Och så har det gått till i alla tider och allestädes hwar est den lefwande Christendomen har uppenbarat sin kraft; att emskapa menniskohjertat; der har djävulen genom sina trogna drabanter, upprest kaller åt de Christna.

Ungewärl gen wid denna tiden sedan Lagen, som är en tuktomästare till Christum, blifwit predikad nära ett år, började de bösta "nådemärkena" wisa sig. En Papp quinna, som länge stått under Lagen, blef öfvermådd eller benådad den 5:te Decemher 1845. Och jmn i samma hjonblick ländes en jordbäfning, som warade någt

gra sekunder. Jag satt hemma i mitt hus, jemte wazs einadren Knoblock, som ännu torde minnas jordskalfwet som sträcke sig wid på 10 mil i omkrets; och emedan jag den tiden förde Journal öfwer wädertelen; så har jag upptecknat jordskalfwet; men först este: at blef jag underrättad derom att Lappquinnan blifwit benådad i samma hjonblick, som jordskalfwet länd s. Swad kunde jordskalfwet hafwa för sammanhang med det sjösta Nådemärket? och hwad will nådemärke säga? Så ropa alla med en mun, som med sjö bundna hjon gå till döden. Men wi skole denna gång inswera nådemärket i den Guds Rikes hemlihet som endast Jesu rätta lärjungar, är gifwit att känna.

Swad åter jordskalfwets sammanhang med nådemärket beträffar; så har den Swangeliska historien w. sat, att de märkeligaste tilldragelser i nådens rike varit utmärkte af jordskalf, som t. A. Exempel wid Träskarens dö. och wid hans uppståndelse, äfwen som huset der Apostlarne hölo böen, rödes. Apostl. Bern. 4: 31. Swad hade denna öfvelse för sammanhang med Apostlarnes böen?

(Fort.)

Till Hopandes Höra.

Huru mau glädjas må öfwer Konungens tillfriknande, — derom synas meningarna vara delade. Den förnämasse werlden synes anse. at denna glädje bäst uttalas genom lysande fester, klingande glas, dansande ben och mera sådant.

Dnekeligen faller sig detta lättast för kött och blod, som söker tillfälle, att äta sig.

ett par hurra — rop kostar ingen försärfelse, det sakas
 fet muntrar. —

Men andra stadare, som ej så wara med, hur wilja
 de hurra? —

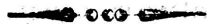
Den lemnas i stället rum i kyrkan, der de storas
 plaser ötra äro tomma. Der få de tacka Gud för Kuns-
 gens hjälpa och höra, huru de skola bli goda medborgare
 derigenom, att de bli goda kristna.

Gilletdera fäntet är nu kristeligare, att offentligt
 i templet och i kyrkan tacka Gud för Landstadsens
 hjälpa eller att göra det genom yppiga gästabud, balar
 och balar? — Bibelen må fälla utslag, Guds ord
 sware!

Men em man ej frågar efter, hvad Gud tycker om,
 så kunde frågas: Hvad säge Kungen helig? Måne han
 ej heldre säge, att man underhödde goda stiftelser? Wore
 det icke mera fastelandskärlek att besluta sig för enklare
 lefnadsfätt; än uppmuntra den landeslygande lyren? —
 Wir Konung är nykterhetsvän.

Tänk om våra förnämaste hade uttryckt sin glöse
 öfver Kungens tillfrisknande sålunda: "Vi bliwe alla
 Nykterhetsvänner och förena oss att med renningar, ord
 och exempel nedgöra uppseens landens däre."

ett sådant nej jemte bönen till Gud hade wäl varit
 hjälpsammare sät att föra Kungens tillfrisknande.

Witnå

Tryckt hos W. N. Nygren.

Ens Ropandes Röst i

Öknens

N:o 3.

Mars. 1853.

2 Årg.

Om Prosten Laitadii erhållna Präpa, meddelad
 af Dom Capitlet i Hernösand genom Contracts
 Prosten Sal. Antman, den 20:de Mars 1851.

Utgitt. från föreg. N:o

Den Consistoriella Präpa är of följande lydelse:
 "Wälärendige och Högwärlarde Herr Prost och Ryt-
 tberde samt Rådare af Gransta Heders Legation!
 Consistorium har härigenom, och på grund af det
 genom Kongl. Swea Hof Rätts utslag den 2 sissl. De-
 cember stadfästade Beslut, skolat förklara Eders wäläres-
 wördighet sitt synnerliga misnöje öfver Eders Ärewör-
 dighets mot Consistorium wisade öhörsambet, i afseende
 på afgifwande af äskad förklaring, uti målet rörande
 Sofia Ulrika Gentis dotters klagomål öfver henne
 förwägrad enstid skrift, samt Adam Joh. nsson Muo-
 das Lampolos angifwelse, rörande mot honom förwärade
 wäldsamheter, samt det öhörsakta och opafsande skriftsätt
 Eders wälärewördighet derwid begagnat. Consistorium
 hade med skäl wäntat, att en man med det upplösta
 omwägne, som hos Eders wälärewördighet bör förutfatt-